

Přednáška paní Gabriele Kuby se konala 2. dubna 2014 v Trúnním sále Arcibiskupství olomouckého. Po úvodních slovech otce arcibiskupa Jana Graubnera promluvila k přítomným poslankyně Parlamentu ČR MUDr. Jitka Chalánková:

*Vážený otče arcibiskupe, vážená paní Kuby,
vážené dámy, vážení pánové,*

je pro mě velkou ctí, že jsem mohla přijít na dnešní přednášku. Zůstávala jsem dlouho v nejistotě, zda se do knížky začít, protože jsem se poněkud obávala, a právem, jaký je její obsah. Přesto jsem ji pročetla a hovořila jsem o ní také se svou – mohu snad říci – přítelkyní, paní doktorkou Annou Záborskou ze Slovenska, která napsala úvodní slovo pro slovenské vydání.

Hovořily jsme o problémech, které Evropu trápí, a také o hodnotách, které v Evropě chybí a ke kterým je třeba se vrátit. Obě jsme se shodly na tom, že ten klíčový okamžik může být také v tom, že nebyl zvolen Rocco Buttiglione předsedou Evropské komise. Protože on žádal, aby slovo Bůh bylo v preambuli Evropské ústavy. Nebylo tomu tak, a to zlo nebo ten Zlý s velkým písmenem Z se opravdu šíří evropskou krajinou.

Dnes jsem si napsala několik poznámek z knihy, ale k tomu nejsem povolána, takže určitě budu poslouchat, ale chtěla jsem k tomu říci, že sama cítím při své práci nebezpečí nové totality. Nosím s sebou ještě jednu takovou malinkou knížečku, jmenuje se „Katolík v roli politika“, a někdy si také troufám otce arcibiskupa poprosit o pomoc, když nevím a v úzkostech hledám, jak se správně zachovat k některým návrhům zákonů, a to zlo tady skutečně je. My ho tam vidíme a cítíme koncentrované, v té poslancké sněmovně se skutečně někdy objevují názory a nápady, které opravdu jdou cíleně proti rodině, proti hodnotám, které byly samozřejmě pro nás a pro generaci starší. Tak skutečně tyto nehorázné nápady se tam objevují a bojovat proti nim a vysvětlovat kolegům, že to není možné schvalovat, je velmi obtížné, protože to je cílený a velmi promyšlený atak. Začátkem bývá nějaká nálepka, např. nálepka OSN – máte příliš mnoho dětí v ústavách, a všichni se nadchnou a chtějí pomáhat zachraňovat děti z ústavů, ale ta pravda je úplně někde jinde a je skutečná a opravdová. Debata umožněna nebyla. To, co se skutečně objevuje ve formě tzv. juvenilní justice i v některých zemích, které jsou kolem nás, a co hrozí i u nás: krok za krokem je třeba na to upozorňovat, a mohu říci, že při takovýchto zápasech cítím fyzickou úzkost a fyzický souboj s tím Zlým s tím velkým Z. Takže skutečně ta nová totalita v rámci neoliberalismu kráčí touto krajinou a má velmi krásné nálepky.

Další věci, které jsou v této knize, je skutečně možné vystopovat a opravdu mně už nepřínáleží tady toto komentovat, ale při všech obavách, které jsem sdílela při čtení této knihy, je důležitá ta poslední věta: „My křesťané, my věřící víme, že ten Zlý bude poražen.“

Gabriele Kuby:

Dobrý den, milé dámy a vážení pánové, Vaše Excellence,

velice srdečně vás vítám. Jsem velice ráda, že mě necháte hovořit v této nádherné místnosti, a že se dokonce sám účastníte, protože to se tak často nestává. Děkuji ve-

lice paní poslankyni za její účast, to je také velmi potěšující. Potřebujeme politiky, kteří tento boj povedou i v politických institucích, i když to někdy možná vypadá beznadějně. Přesto víme, že jsme svůj život investovali do dobré věci a že vlastní život má velkou cenu, tak toto vědomí je nejdůležitější. Jsem velice ráda, že tady vidím tolik přítomných posluchačů a především tolik mladých lidí.

Od té doby, co byla kniha vydána v němčině roku 2012, je to toto české znění už pátá jazyková verze. Předcházely verze v Maďarsku, Polsku, Chorvatsku a na Slovensku. Nyní je hotová česká verze a na podzim bude kniha vydána v rumunštině. To jsou všechno východoevropské země. V zemích východní Evropy je totiž zvláštní situace. Země východní Evropy byly jistým způsobem zachráněny před sexuální revolucí, která se prohnala západní Evropou kolem roku 1968. Já sama jsem v té době studovala na svobodné univerzitě v Berlíně. Sama jsem se tenkrát účastnila aktivně dění v levicovém politickém hnutí. To bylo levicové mainstreamové hnutí, které však probíhalo jen v rámci studentstva, a dá se to považovat za rebelii vůči stávající společnosti.

Toto hnutí v těch šedesátých letech mělo tři impulzy. Prvním byla komunistická ideologizace. Studenti začali velice vášnivě studovat marxismus a byli nadšení a mysleli si – tedy věřili a tvrdili – že to je ta správná ideologie, kterou potřebujeme a kterou potřebují ke svému studiu. Dalším impulzem byla radikalizace feministického hnutí. Třetím potom bylo sexuální osvobození. Je to vlastně velmi zvláštní, že právě naše studentská generace roku 1968 se tak strašně zasazovala o rozšíření marxismu, tak jak jsem to zažila v Berlíně, kde středem města procházela železná opona. V roce 1968 vstoupila vojska Varšavské smlouvy do Prahy a začala ničit Prahu, a my na západě jsme začali v tutéž chvíli říkat: „Ano, marxismus, to je ta správná ideologie, kterou bychom měli tady na západě prosadit.“ Dodnes je mi to záhadou, jak se to mohlo stát.

Feminismus má hodně dlouhou tradici. Už asi 150 let bojují ženy za to, aby dosáhly stejných práv jako muži. Ten boj byl určitě důležitý, vždyť i v Bibli se dočteme, že Bůh stvořil člověka jako muže a ženu, stvořil je k obrazu Božímu, a mají si tedy být rovni. Ženy kdysi opravdu neměly takové možnosti vzdělání, neměly volební právo, nemohly si třeba zřídit bankovní konto, opravdu byly v menším právu oproti mužům. Ale i v lásce, a láska může také existovat jenom mezi rovnocennými osobami. Ve vztahu lásky nemůže jeden vládnout druhému.

Jenomže toto feministické hnutí se dále radikalizovalo a postupovalo na další, vyšší úroveň. A významnou myslitelkou, která se prosazovala v tomto feministickém hnutí v šedesátých letech, byla Simone de Beauvoir. Byla životní partnerkou filosofa Jeana Paula Sartra a napsala knihu „Druhé pohlaví“. A v této knize uvádí tu známou větu: „Ženami se nerodíme, ženami se stáváme.“ A to je to jádro, ze kterého povstala genderová ideologie. Gender znamená tzv. sociální pohlaví nebo sociální rod. A tato ideologie tvrdí, že tento sociální rod se nerovná tomu rodu nebo původnímu biologickému pohlaví člověka, a gender jde dokonce tak daleko, že tvrdí, že každý člověk si může sám zvolit své pohlaví. Možná zítra tady pán vpředu přijde oblečený v ženských šatech a pak bychom vám všichni měli říct: „Ano, správně.“ Pokud to někdo náhodou nechce udělat, tak je transfobidní.

V Německu byla uzavřena koaliční smlouva a tam je stanoveno, že musí být formulován národní akční plán proti homofobii a transfobii. Já jsem trošku předešla tomuto tématu, ale vrátím se ještě k Beauvoirové. Ona také vymyslela slogan, který pro nás tenkrát byl velice důležitý: „Ven z otroctví mateřství.“ Říká tedy, že mateřství je otroctvím. To znamená, že se musíme osvobodit od mateřství a pak teprve budeme svobodní a můžeme se pořádně rozvinout. Budeme se vyžívat libovolně ve své sexualitě a na

to potřebujeme antikoncepci a potraty. Sexualizovaná společnost se totiž nemůže obejít bez antikoncepce a potratů. Můžu sama dosvědčit, že tento slogan „ven z otroctví mateřství“ byl opravdu velice účinný a my jsme se jím řídili a působil jako jed. Jak všichni víte, tak jsme na cestě k tomu, abychom vymřeli. Porodnost v Německu se pohybuje někde kolem 1,3 na ženu a v Česku je dokonce nižší. To nám nedává dlouhou dobu na to, abychom vydrželi, vypadá to, že za krátkou dobu bychom měli opravdu vymřít.

A třetím bodem je sexuální osvobození. Evropská kultura, tak jak ji vidíme všude kolem sebe, tu nádheru, která je okolo nás a obklopuje nás všude v Evropě, tak ta je založená na hodnotovém systému. Jedná se také o hodnoty, které jsou součástí systému, který podporuje rodiny. Každý v tomto sále určitě ví, že sexuální promiskuita podporuje ničení rodin, stejně tak jako mimomanželský sex, a ty zničené rodiny potom ničí společnost. Mně se oči otevřely ve chvíli, kdy jsem si přečetla knížku anglického autora – oxfordského profesora) „Sex a kultura“, ta kniha byla publikována již v roce 1936. On se zabýval tématem, jaký vztah existuje mezi úrovní civilizované společnosti a sexuálními normami. Výsledkem jeho bádání a úvah bylo to, že vysoká civilizovanost kultury velice úzce souvisí nebo je podmíněna přísnými sexuálními normami. No a přísná sexuální morálka, to představuje předmanželskou čistotu a sexuální zdrženlivost až do svatby. Můžeme si být vůbec ještě jisti, že je to správně? Doslechneme se o tomto v našich farnostech, že toto je ta správná cesta? Doslechneme se to od našich rodičů? Říkáme to našim dětem? Nebo se spíš bojíme toho, že někdo na nás bude ukazovat prstem a bude říkat: „Vy jste ze středověku?“

Tato situace, k níž dnes dochází, je vytvořena, vlastně umožněna tím hnutím, které probíhalo v osmašedesátém roce u nás. A významně k tomu také přispěla filosofická škola, která se soustředila zejména kolem univerzity ve Frankfurtu nad Mohanem, tzv. frankfurtská škola. Naší generaci byl po kapkách podáván jed ve formě vysokých filosofických myšlenek. Například jeden z autorů této filosofie, Herbert Marcus, tvrdil, že volně vyžívané sexuální pudy mohou umožnit, abychom potom mohli vytvořit společnost, kde nebude nikdo vládnout. No a takovým stručným heslem této ideje bylo heslo: „Neit Law not work.“ Představovali jsme si, že je to skvělé, to je ono, tak budeme se vyžívat ve svých sexuálních pudích, a tím zabráníme dalším válkám. Ale je to naopak, každý, kdo se poddává svým sexuálním pudům, kdo se v nich vyžívá neomezeně, tak se nestane svobodným, ale naopak dostane se do otroctví těchto pudů, stane se závislým. A co to má za dopady ve společnosti? Vzniká ve společnosti chaos a společnost se tím ničí. Tato ideologie sexuálního osvobození má marxistické kořeny. Tak jak to zde řekl pan arcibiskup.

Bedřich Engels publikoval kolem roku 1870 knihu o původu rodiny a soukromého vlastnictví a tvrdil, že protiklad mezi mužem a ženou je vlastně první formou třídního boje. Z toho důvodu musí být manželství zničeno. Ženy musí nastoupit do výroby a děti budou předány do výchovy státu. Překvapivé je, že to, co bylo komunistickým programem koncem 19. století, to, co bylo formulováno v požadavcích studentské rebelie v roce 1968, to se stalo dnes hlavní politikou OSN, vlád mnoha zemí, také tématem, zájmem nevládních organizací, a vlastně to vidíme všude.

Dalším takovým bodem je, že proměnám, procesům ve společnosti předchází ideologie. První přišly myšlenky Karla Marxe a potom byla vytvořena ideologie, která ovládla část světa. Předchůdkyní genderové ideologie je filosofka Judith Butlerová. Je to Američanka židovského původu a přitom bojuje proti Izraeli. Je to otevřená lesba, je filosofkou a zastává místo profesorky na univerzitě v Kalifornii, na jedné švýcarské

škole, protože mluví perfektně německy, a na kolumbijské univerzitě. V roce 1990 napsala stěžejní knihu „Problémy s genderem, feminismus a subverzivní identita“. V její ideologii se jasně projevuje, z čeho gender povstal. Spojil se zde feminismus s homosexuálním hnutím a společně vytvořily ideologii genderu. Judith Butlerová tvrdí, že neexistují jenom dvě pohlaví, ale je jich mnoho. Svou sexuální identitu si každý může zvolit sám. A to, že si myslíme, že existujeme jako muži a ženy, tak to je jenom výmysl, protože nám to tak někdo namluvil a nanutil v dětství. Nad tím se můžeme jenom pousmát, možná vás napadne, že jsou to myšlenky z blázince. Ale ono to pochází z blázince. Jenomže to špatné je, že se tyto myšlenky učí na univerzitách a že se staly dokonce univerzitním oborem. Za dobu trvání této ideologie – zhruba těch 25 let – je už po celém Německu asi 200 profesorských míst na vysokých školách, které studují ideologii genderu. Genderová ideologie dnes hraje hlavní roli na univerzitách, tak jak tomu bylo kdysi za komunismu, kdy hlavní ideologií byl dialektický materialismus. Nejenom že tato ideologie opanovává celý vzdělávací systém a všichni studující a vyučující se mu musí podřídít, ale je také podporována velkými finančními dotacemi z OSN a z velkých finančních korporací a musí se prosazovat všude. A tyto snahy pronikají až do školek. Jsou vypracovávány pedagogické programy za účelem zničení nebo odstranění rodových stereotypů ve školkách, tzn., aby se děti zbavily tzv. rodových stereotypů. Děvčata si třeba mají hrát s bagry nebo se zbraněmi a chlapcům se zase nabízejí holčičí šatečky, laky na nehty, šminky, prostě holčičí hračky. Do školek se zvou transvestité, aby děti viděly, že člověk jednou může vypadat tak a podruhé zas jinak.

Jsem si jistá, že každý z vás by měl určitě správné argumenty pro to, proč je genderová ideologie špatná. Pohled každého na jeho vlastní tělo říká jednoznačně, jestli jsme muž nebo žena. Konstatujeme a potvrzujeme, že jsme buď muž, anebo žena a že se v této podobě ale navzájem výborně doplňujeme. Lidské tělo má miliony buněk a každá z těchto buněk je determinována již od začátku, zda je mužská nebo ženská. Mozkový výzkum a embryologie například a jiné vědní obory nám za posledních deset let přinesly mnoho fantastických důkazů o tom, že organismus muže a ženy se liší a každý je nějak typicky utvářen. Mozek muže a ženy se od sebe fyzicky liší. Dokonce je pravda to, co se tvrdilo už dřív, že mozek ženy je o něco menší, ale máme více synopsí, ten ženský mozek je pohyblivější. Je dokázáno, že žena řekne za den 20 000 slov, zatímco muž jenom 7000. Novorozenci vykazují různé vlastnosti podle toho, jestli jsou to chlapci nebo děvčátka. Když se miminku ukáže obrázek maminky anebo mobil (to je taková hračka, co se zavěšená pohybuje na těch provázcích), tak děvčátka se raději dívají na maminku a chlapci se dívají na ty mobily. Tento výzkum je velice zajímavý, ale vůbec se nehodí do rámce genderové ideologie, a pokud se tohoto výzkumu účastní nějaké ženy, tak proti nim gendristky velice bojují a napadají je. Genderová ideologie také popírá naše ideály, pravdy a to, co přináší věda. Naše věda pokročila tak daleko díky tomu, že vždycky uznávala pravdu a že pravdu musí prosazovat a hájit. Dosud jsem hovořila o bodech, které hovoří proti genderu.

Základní myšlenkou genderu je to, že pokud se nám podaří setřít rozdíly mezi mužem a ženou, tedy pokud budeme usilovat o to, abychom odstranili ty rozdíly, které mezi nimi jsou, tak potom tím odstraníme tu nerovnost, která mezi muži a ženami existuje. Od vyhnání z ráje je vztah mužů a žen přece jenom poněkud obtížný. Každý z nás se musí snažit o nastolení vztahu v míru, ale my křesťané víme, že nám v tom pomůže Boží milost. Jediným možným způsobem, jak můžeme dosáhnout spravedlnosti, je, že se vzdáme třídního boje a že se budeme navzájem k sobě chovat v lásce nebo s láskou. Gen-

derová ideologie tvrdí, že muži a ženy jsou stejní – ale proč se tedy tolik bojuje za to, aby bylo kvótami uzákoněno, kolik míst musí být v různých pozicích obsazeno ženami, že to musí být 1:1, když přece na druhou stranu tvrdí, že nejsou žádné rozdíly mezi muži a ženami. Vyplývá z toho jediné: že ženy jsou vlastně pro tento boj zneužity, jsou manipulovány a použity jako nástroj na prosazení určitých cílů. Genderová ideologie také tvrdí, že každá sexuální orientace je rovnocenná a že jsou si všechny orientace rovny a mají stejnou cenu. V dokumentech OSN se používají zkratky s písmeny L, G, B, T – jako lesba, gay, bisexuálové, transsexuálové, a jak postupuje doba, tak se tyto zkratky doplňují o další písmena, tzn. že se obohacují o další formy sexuálních identit. V Německu jsme tak ve stadiu L, G, B, T, T(transgender), I(intersex), Q a poslední písmeno Q je zkratka kategorie „queer“ [kvír]. Už i na univerzitách je zavedený obor queer a do tohoto pojmu jsou zahrnuty všechny druhy sexuality, které nejsou heterosexuální. A nejenom že jsou zkoumány, ale také se tvrdí, že jsou stejně dobré a rovnocenné s heterosexuální.

Jsou opravdu stejně dobré? Každý si může na pěti prstech spočítat, že to není pravda. Homosexualita rozděluje lidskou společnost. Ve společnosti dochází ke dvěma zlomovým místům. Jedním zlomem je vztah mezi mužem a ženou. Jak jsem se již zmínila, muži a ženy musejí spolu pořádně vycházet, aby vzájemně vycházeli, znovu uzavírat mírovou smlouvu, a ta nám nespadne jen tak do klína, ale jsme lidé, kteří za to bojují. Takže prvním bodem je vztah mužů a žen a druhým místem zlomu je vztah mezi generacemi. Homosexualita rozděluje od sebe jak muže a ženy, tak navzájem generace a systematicky odděluje sexualitu od plodnosti, což děláme i my všichni, kteří jako heterosexuálové používáme antikoncepci. Sexualita je úžasným darem Božím, které vede k úplně nejhlubšímu spojení, nejnaternějšímu ve vztahu muže a ženy, který může umožnit nový život. To je přece velkolepá skutečnost. A my křesťané také věříme, že člověk má duši. A věčná duše přichází od Boha a nemůže vzniknout sama od sebe při sexuálním aktu. To znamená, že my jsme v rámci sexuálního aktu pozváni, abychom byli účastni na Božím stvořitelském plánu. Jak je člověk veliký! Čím jsem starší, tak jsem jenom více překvapená, kolik se o tom dovídám nového.

Pokud ale řekneme, že LGBTTIQ není tou správnou životní cestou, tak budeme považováni za netolerantní. Říká se o nás, že diskriminujeme. Porušujeme tím lidská práva, jsme nedemokratičtí, fundamentalističtí a jsme pravicovými radikály. To jsou nálepky, které nám ta druhá strana dává. A každý, kdo bude trvat na tom, bude si zastávat svůj názor, co znamená zdravá sexualita, bude těmito nálepkami označován.

My křesťané jsme si dlouhou dobu mysleli, že sice existují nějaké menšiny, které ovšem žijí svým způsobem, a my jim nechceme ubližovat, ale nemusíme si jich až tak všimnout a my budeme žít dál svůj křesťanský život ve svých rodinách. Postupně si ale všichni lidé začínají uvědomovat, že tyto vlivy se dotýkají nás všech. Naše rodiny se začínají rozpadat, začínají nám brát děti. Jednak nám je berou média a pak nám je také bere stát. Matky jsou nuceny, aby se věnovaly výdělečné činnosti, protože tu jsou nespravedlivé zákony a nespravedlivý daňový systém. Co ale dělají státní instituce s našimi dětmi? Jakým způsobem je vzdělávají?

Než se k tomu dostanu trochu blíže, protože si myslím, že to je nejdůležitější podoba tohoto kulturního boje: každá revoluce usilovala o to, aby uchvátila děti, byl to jak komunismus, tak nacismus. A tak to stejně činí i tato nová totalita, která se nyní ohlašuje.

Ale ještě než se zmíním o školách, tak bych chtěla upozornit na další aspekt, a tím je zneužívání jazyka. Ta příslušná kapitola v mé knize nese název „Politické znásilňování jazyka“. Zlo se vždycky halí do beránčí kůže – vlk se halí do beránčí kůže. A vlk odhodí to beránčí roucho až v tom okamžiku, když už si je jistý, že nás uchvátil, kdy ví, že už jsme vtaženi do jeho moci a že už z ní neutečeme, protože už jsme tím úplně opanováni. Toto beránčí roucho se skládá především z krásných pojmů. Jsou to velké pojmy filosofie celých staletí a velcí filosofové se nad těmi pojmy zamýšleli a věnovali mnoho času tomu, aby rozvinuli svou filosofickou nauku.

Tím nejdůležitějším pojmem je svoboda. Proto je podtitul knihy „Ztráta svobody ve jménu svobody“. Po totalitě komunistických systémů víme, že svoboda je nám nade všechno drahá, ale co si lze dnes představit pod pojmem svoboda: „Dělej, co chceš, abys ukojil své vášně.“ Je to také představa pro svobodu třeba i u tříletého dítěte, které ještě nemůže mít představu o tom, co je svoboda. Protože jsme jako lidé stvořeni Bohem a máme od Boha dar rozlišovat, tak se musíme naučit poznávat a rozlišovat pravdu. Musíme mít zodpovědnost za své svobodné jednání, protože naše svobodná rozhodnutí mají důsledky nejenom pro nás, ale i pro všechny ostatní, kteří jsou okolo nás.

Dalším pojmem, který uvažuje prosazovat tento kulturní boj, je spravedlnost. Co to je spravedlivá společnost? O tom přemýšlejí lidé už od dob, co existuje lidská společnost. Ve společnosti, která je indoktrinována komunistickými a socialistickými myšlenkami, se spravedlnost zaměňuje za rovnost. Je to snad spravedlivé, abychom nechali nastoupit muže a ženu vedle sebe na závod ve sprintu na 100 metrů? Je to spravedlivé, aby zdravé děti a postižené děti dělaly tytéž zkoušky ve škole? Určitě ne. Všichni rodiče vědí, že každé z jejich dětí je jiné a že s každým dítětem musí jednat jiným způsobem. A proto je hlavní podstatou spravedlnosti „každému podle jeho možností“. Dnes se tvrdí, že homomanželství je prý spravedlivé, a dokonce se požaduje, aby se homomanželství stalo lidským právem. Manželský svazek byl přece ve všech lidských civilizacích svazkem určeným k plození dětí. Pokud uvidím žábu a budu tvrdit, že to je pták, tak právě jen vznikne zmatek a určitě nedojde k tomu, že by se z té žáby stal pták.

Dalším pojmem je rozmanitost – diverzita. A to je zase velice rafinované, že se používá právě tento termín. Rozmanitost je velice důležitým pojmem i v ekologii, ale rozmanitost není žádným pojmem, podle něhož bychom se mohli orientovat v naší sexualitě.

Dále diskriminace. Latinské slovo zní *discriminatio* a znamená rozlišování. Protože jako lidé máme svobodu, musíme umět rozlišovat mezi dobrým a zlým. Jak se u Izaiáše praví: „Běda vám, pokud budete nazývat zlo dobrem a dobro zlem.“ Už bylo schváleno mnoho zákonů na odstranění diskriminace, říká se jim antidiskriminační zákony, které prosazují rovné zacházení s muži a ženami. V Evropské unii se už chystá pátý zákon na prosazování této rovnosti mužů a žen. Pokud tento zákon nebo ta směrnice projde, tak bude omezena náboženská svoboda, svoboda svědomí, svoboda veřejného mínění a výsostné právo rodičů na výchovu dětí. Také podnikatelská svoboda. Jeden biskup v Anglii byl potrestán za to, že odmítl zaměstnat jednoho homosexuála v pastoraci pro mládež, a byl pokutován vysokou pokutou.

A teď bych se ještě chtěla zmínit o sexualizaci ve školách a školkách. Existuje jeden dokument, který vydala Světová zdravotnická organizace WHO a vydala jej společně s jednou německou zdravotnickou institucí. Ta Světová zdravotnická organizace je velice důležitým orgánem a ten dokument je také velice důležitý a jmenuje se

„Standardy sexuální výchovy“ a dá se najít na internetu. A tato organizace v něm požaduje toto: Podpora masturbace u dětí už v nejtětlejším věku, tzn. od 0 do 4 roků, a rodiče mají podle toho dětem ukazovat, jak se to dělá. Myslím, že správně by se takovéto jednání mělo nazývat sexuální zneužíváním dětí. Homosexualita se potom má představovat malým dětem také už od nejtětlejšího věku jako normální forma chování a způsob života. A děje se to např. pomocí obrázkových knížek, kde je třeba pohádka o princovi a princovi. Je tu potřeba podporovat sexuální hry dětí ve školkách, protože tím se má rozvíjet sexualita dětí. Děti mají být poučeny o antikoncepčních metodách a mají si je natrénovat ještě dříve, než se dostanou do puberty. V Německu je úplně normální, že ve smíšených třídách chlapci s děvčaty trénují navlékání kondomů na plastické penisy. Jsou informováni o všech možných sexuálních technikách, které jsou představovány jako zcela normální a stejně dobré. Jako třeba orální a anální sex. Také mají děti před pubertou získat kompetenci v oblasti pornografie, a to místo toho, aby se dětem řeklo, že pornografie vyvolává závislost. A přitom víme, že ve všech vrstvách naší společnosti je čím dál tím víc lidí závislých na pornografii. Minimálně 30 % chlapců předpubertálního věku se aspoň jednou za týden dívá na pornografické filmy. Dětem ve školách se v tom předpubertálním věku také nabízí možnost potratů a antikoncepce a u potratů se říká: „Hlavně to udělej rychle, dokud je čas.“ Toto je prosím program Světové zdravotnické organizace a jsou to také požadavky Evropského parlamentu. Tyto požadavky podporuje i OSN a říká tomu, že jí jde o odtabuizování sexuality. Všechny tyto snahy podporuje Mezinárodní společnost pro plánování rodičovství s anglickou zkratkou IPPF. Vidíte, že je třeba, abychom se probudili, a měli bychom se zaktivizovat.

Také je tu ale dobrá zpráva, že během posledních dvou let se už objevuje v některých zemích odpor. Asi jste všichni slyšeli o hnutí ve Francii, které má název „La Manif pour tous“, „Manifestace pro všechny“. Tam povstala iniciativa z ničeho, jíž se mezitím účastní již miliony lidí a chodí manifestovat pravidelně na manifestace za rodinu. Těch manifestací se třeba zúčastnilo už i 20 000 starostů a s lidmi chodí do ulic i biskupové a na pódium se dostali i homosexuálové a ti řekli: „My jsme homosexuálové, jsme gayové, ale my máme rodiče a víme, že každý z nás má matku a otce a každé dítě má právo na matku a otce, ale nikdo nemá právo na dítě. Jsou to děti, které mají právo na matku a otce.“

Socialistická vláda prezidenta François Hollande přesto prosadila zákon o homosexuálních manželstvích, i když zde byl ten odpor. Ale je pravda, že Hollandova vláda už teď v poslední době trochu kolísá. Podobně jako politik J. Luis Rodríguez Zapatero ve Španělsku, který byl vášnivým genderovým ideologem, ale nakonec byl voliči odvolán. V Maďarsku – víme o tom – si odhlasovali křesťanskou ústavu. V této ústavě uznávají a ctí svou tisíciletou tradici. V ústavě bylo zakotveno, že manželství může být uzavřeno jenom mezi mužem a ženou a rovněž byla v ústavě zakotvena ochrana života od početí až po přirozenou smrt a Evropská unie se z toho může zbláznit. Nasazuje všechny možné prostředky a síly, aby se mohla proti tomu postavit a zničit tyto výsledky. V Chorvatsku proběhlo referendum na základě těchto iniciativ vzešlých z obyvatelstva a jeho výsledkem bylo rovněž zakotvení manželství muže a ženy v ústavě. Bylo zajímavé, co potom řekl socialistický prezident, poté co zvítězila naše strana, naše pozice – tvrdil, že toto je poslední případ, kdy většina dokázala nanutit svou vůli menšině. A my jsme si do té doby mysleli, že demokracie spočívá v tom, že se prosazuje vůle většiny nad menšinou. Vidíme, že za tím vším stojí duch totality a ten se halí do toho hávu velikých

hodnot a my jsme povoláni k tomu, abychom prokoukli tenhle úmysl a také abychom chránili opravdové hodnoty, abychom je chránili jako křesťané.

A také se v té úplně poslední době, asi od prosince 2013, začala objevovat v médiích prohlášení biskupů o genderové ideologii. S tím začala Biskupská konference Slovenska, která vydala velice radikální prohlášení o genderové ideologii. Včera jsem dokonce slyšela, že na Slovensku teď byly diskuse a že se to snad už i podařilo prosadit, aby manželství muže a ženy bylo také zakotveno v ústavě (nemám to potvrzeno a jenom doufám, že je to skutečně pravda). Rovněž Polská biskupská konference vydala velice jasné prohlášení o genderu a toto prohlášení – pastýřské listy – bylo přečteno ve všech kostelích v Polsku. A stejně tak i Portugalská biskupská konference. Také potom jednotliví biskupové, jako např. jeden biskup ve Švýcarsku, biskup Huonder, ale ve Švýcarsku je jediný.

Tato prohlášení vycházejí z křesťanského poznání o tom, že člověk byl stvořen podle obrazu Božího. Bůh chce, aby život existoval v plnosti. Je to Bůh, který chce život a chce lásku. A my v katolické církvi máme veliký poklad, který nám zprostředkoval papež Jan Pavel II. ve svém díle „Teologie těla“, a je na nás, abychom ho ještě více pochopili a rozvíjeli. My máme odpovědi a můžeme být na to hrdí, co všechno máme, a měli bychom to také dávat dál. Lidé po tom hladovějí. Lidé chtějí pokrm, s nímž budou moci vést dobrý život. Papež Benedikt XVI., tedy emeritní papež, měl proslov ke kurii v roce 2012, byla to promluva ke kolegiu kardinálů, a tento dokument se také dá najít na internetu. V této promluvě hovořil o hluboké nepravdě této teorie a varoval před antropologickou teorií. „Tam, kde se svoboda konání stává svobodou toho, že člověk sám sebe povýší k tomu, že se sám definuje, tak tam je popírán Stvořitel a v konečném důsledku také člověk, jako Boží stvoření, jako člověk, který byl stvořený k obrazu Božímu, a tím je degradován. V boji o rodinu se odehrává boj o člověka a o jeho podstatu. Tam, kde se popírá Bůh, tam se popírá samotný člověk a ten, kdo brání Boha, tak ten brání i člověka.“ To je konec citátu.

Ale nemusíme mít strach, i když se zdá, že genderová ideologie je velmi mocná, ale její protivníci jsou silnější. A to je rozum, přirozenost a Bůh. (*Potlesk*)

Děkuji vám a jsem ráda, že se mnou souhlasíte, i to je pro mne znamením naděje.

Děkujeme paní Kuby za její přednášku, ve které zaznělo mnoho znepokojivých skutečností, které nás mnohé mohou naplnit obavami. Ale jak jste krásně řekla nakonec, tak věříme, že se nemusíme bát a můžeme věřit ve zdravý rozum našeho českého národa a v Boží pomoc a zároveň také ve statečnost, kterou každý z nás nosíme v srdci.

Gabriele Kuby – Globální sexuální revoluce
(Překlad Ing. Povolná Alena, Mgr. Švecová Kali, PhDr. Kultová Ivana)

Originál: „Die globale sexuelle Revolution, Zerstörung der Freiheit in Namen der Freiheit“